

Brassó, 1873.

Harmad évi folyam 27. szám.

Péntek, april 4.

Megjelenik ez a lap hetenként kétszer, kedden és pénteken.
A r a :
Egész évre . . . 5 ft. — kr.
Félévre . . . 3 ft. — kr.
Negyedévre . . . 1 ft. 50 kr.
A szerkesztő irodája:
Kisströmleza 564 szám.
Kiadó-hivatal ugyanott.

NEMERE.

Politikai, közgazdasági és társadalmi lap.

Hirdetési díj:
4 hoszbos garand sorért,
vagy annak helyett 4 kr.
(1—10 soros) hirdetés ára
mindig 40 kr.) — Bélyegdíj
minden írtatásakor 30 kr. —
Nagyobb hirdetéseknek külön
számlát — Hirdetőknek folyó-
tetnek a szerkesztőségbe.

Előfizetési felhívás

a
„NEMERE”
ezimű politikai, közgazdasági és társadalmi lap III. — 1873. évfolyamára.

Múlt számunkkal kezdődött a III. évfolyam 2. évfolyada, melyben a „Nemere” meg fogja tartani eddigi irányát, képviselve a Székelyföld érdekeit és a királyi magyarság ügyeit. Az által, hogy a pártolás hiánya miatt megszünt „Udvarhely” működéséből is elvált, növekedtek kötelességei, de gyarapodtak anyagi és erkölcsi erői is. Midőn tehát törekszik kettős feladatát teljesíteni, olvasóinak ezzel összekötött kettős előnyt fog egyszerre nyújtani.

Kérjük tehát a t. ez. közönséget, szíveskedjék az előfizetéseket minél hamarabb megtenni illetőleg megújítani. Több részről óhajnak eleget teendők, ezután a „Nemere”-t megjelenése napján fogjuk postára tenni, hogy vidéki olvasóink szerdán (mikor nem kapnak pesti lapokat) és szombatol olvashassák. Városi előfizetőinket kérjük, szállásukat kiadó hivatalunknál pontosan feljegyeztetni, mivel a jövő évfolyamban a lapokat minden díj nélkül házhoz fogjuk küldeni.

Szász panaszok II.

Emlékezzenek vissza olvasóink a „Kronstädter Zeitung”-nak múlt számunkban idézett soraira. Azt állítja legelőbb, hogy a magyar lapok mindent megtámadnak, ami német. Következő mondatában sokkal messzebb megy, mert az egész magyarságra fogja rá, hogy az mindenben kimutatja a német cultura elleni gyűlöletét s a németiséget gyökeréből kiirtani szeretné, legalább Szt. István birodalma területén. Aztán kikerekíti ezen szeretetre méltó rágalmakat azon következtetéssel, hogy a szászokat is azért gyűlöli a magyarság, mivel ők a németiségnek egy ágát képezik.

Mi következik abból, hogy a magyar lapok mindent megtámadnak, ami német? Legalábbis az, hogy a német lapok jogosítva vannak mindent megtámadni, ami magyar. Ha rágalmaznak; ha hazudnak; ha szemtelenkednek; nekik mindazt nem lehet felróni, mert hiszen a magyar lapok kezdték megtámadni előbb mindent, ami német.

Hát abból mi következik, hogy a magyarság mindenben kimutatja a német cultura elleni gyűlöletét? Abból az, hogy a magyar faj művelődés-képtelen, mert tudvalevőleg más cultura nem létezik, csak a privilegiált német. Következik továbbá az, amit megmondott az északamerikai

elnök az indiánokról nézve, hogy ha be nem veszik a civilizációt, ki kell irtani őket. —

Ez fájdalom, ránk nézve még egyéb okból is következik a „Kronstädter Zeitung” szerint. Mi ugyanis ki akarunk irtani mindent, ami német. A derék németek előtt tehát nem áll egyéb választás, mint vagy csendesesen tartani nyakaikat, amíg mi rendre leharapdáljuk; vagy az önvédelem jogosultságánál fogva kiirtani mi bennünket. Hogy is érdemelnénk egyebet, midőn mi a culturát nem akarjuk bevinni és mindent, ami német ki akarunk irtani?

Íme, ez a mi sorsunk a szász testvér szerint, akit csak azért gyűlölünk, amért ő is német; s aki ezennel tudtára adja a többi németnek, hogy a cultura-képtelen magyarok mindent ki akarnak irtani, ami német!

Nem minden alkotmányos országban jogosult pártküzdalemről van itt szó; hanem a leghatározottabb fajgyűlöletről és undok lázításról azon nemzet ellen, mely a németet megmentette a szlávástól több ízben; mely századokon át felfogta a török ostromot, hogy az alatt a német műveltség nyugton gyarapodhassék; mely kenyeret és tekintélyt adott a hozzá bevándorolt számtalan németnek, azok közt a szászoknak is; mely legközelebből megakadályozta, hogy a német testvérharcba bonyolódjék, midőn hatalmas ellensége a francia határain állott; mely jelenleg is a legőszintébb szövetségben él mind az osztrák németekkel, mind a német faj nagy birodalmával; melynek vezér férjai oktan előszeretettel részesítik a birodalom minden más nemzetisége fölött ma is éppen a szászt; s

csattogó zivatarra; elűzött és nyomorodban mégis hű leányodat pedig cinkosaiuk fojtják meg! Ha isten megóvja Magyarországot attól, hogy Lear sorsára jusson, az semmi esetre sem Goneriljai ádáz indulatán fog múlni. De hiszen tán igazuk van a mi kedves testvéreinknek? Mi talán valóban adunk okot méltatlankodásaikra? Vizsgáljuk meg minden panaszokat rendrel

A toroklob. *)

Leírhatlan azon fájdalom, mit a szülők éreznek akkor, midőn ép, egészséges kedves gyermekük a ronszoló toroklob, mint valamely gyilkos által alig párnapos betegség után megfojtatik, — de kimondhatlan azon veszteség, melyet ezen epidémia az ifjú nemzedékben tesz, melynek szomorú következményeit egykor maga a nemzet fogja érezni, mert most is kevesen vagyunk, s mi fog történni, ha egész korosztályok kihalnak? mennyire vissza fog maradni hazánk a hadadás terén?

Szomorú ezen körjelenség még oly családoknál is egy városban, melyek minden áldozatot megtesznek; s legjobban orvosokat vesznek igénybe, de szomorú és kétségbeesett oly falusi helyeken, melyek több mérföld távolra esnek

amelynek végül éppen annyi joga van isten napja alatt élni, mint magának a németnek.

Csekély dolog! Ki venné számba, hogy mit beszél a „Kronstädter Zeitung”? Mondhatják azok, akik mindig a magasabb politikai szempontokkal szoktak takarózni; akik ezen jelszóval palástolnak mulasztást, hibát, helytelen intézkedést.

De engedelmet kérünk, akármit mondjon a magas szemöldökű könnyelműség: ez legkevésbé sem csekély dolog.

Egyénnek egyén ellen sem szabad ily módon szítani a gyűlöletet, mert rágalom és becsülettámadás címén azonnal bepörölik. Hogyan lehetne megengedhető az egy olyan ország alapító és fenntartó nemzetséggel szemben.

Hiszen, ha a magyar nemzet valóban olyan, aminőnek ezen cikk leírta, akkor valóban csakis az erőszak kényszerítheti az ország német ajkú lakóit, hogy intézményeinket és magunkat megtűrjenek; akkor kellő okot szolgáltatunk arra, hogy a világ kerekességén élő minden német „Erb-Feind”-nak nyilvánítson bennünket és akként bánjék velünk!

Magyarországnak mindez idáig nem volt panasza német polgáira; azok a szászt kivéve mindig hű társai voltak az alkotmányért és szabadságért küzdő magyarnak. De vajon maradhat-e ezekre is hatás nélkül, ha azt hallják és olvassák, hogy mi üldözzük a szászt, és csupán azért, mivel az is német, mivelhogy mi minden németet kiirtani szeretnénk?

S vajon nem látszik-e ezen alávaló eljárás hatása a külföldi német sajtóban, amely olykor a pusztai

A Brassói Lapok Alapítvány a XIX. századi, XX. század eleji dél-erdélyi román, magyar és német nyelvű sajtó imagoológiai feltérképezésére vállalkozott. Azt vizsgálják jeles brassói és szebeni kutatóink, hogyan jelentették meg újságíró eleink a magyar–román–szász együttélést.

A korábban pusztulásra, felejtésre ítélt dokumentumok hamarosán a kutatók, olvasók számára is hozzáférhetőek lesznek a világhálón.

A projekt támogatója a Nemzeti Kulturális Alap (Administrația Fondului Cultural Național).

68


→ Ungur bre! . . . ←

Doi soldați căduți în luptă:
Unul rău trântit de-un cal;
Altul, iar, călcat de-o roată;
Stând odată 'ntr'un spital.
— „Bine, Ianoș, Ți-ce unul,
„Cum? Pe tine nu te doare
„Când poșlunicul te 'ntinde
„Și te freacă la picioare? !...
„Veți pe mine când mă freacă
„Țip de creți că-mi es din minți;
„Iar tu stai cu nepăsare
„De-ai gândi că nici nu simți!!
— „Hei! Măi George, celalt Ți-ce,
„Lucrul merge foarte bine;
„Căci eu ungur sunt, măi George,
„Nu-s român, doar, prost ca tine!
„Eu, când vine să mă frece,
„Nu-s la minte așa de gros
„Ca să-i dau piciorul bolnav,
„Dau pe celalt sănătos!“
Ungur, bre!
Te-remte-te!

T. D. Speranță.

→ O ghicitoare. ←

Care e cea mai mare nenorocire pentru un bețiv?
Să-l lase gura apă.



Megjelent Szebenben a Posnașul – Calendar umoristic pe anul 1897 című kiadványban

vadagnál szörnyetegebbeknek fest le bennünket? Ki volt mutatva helyt, legközelebből a „Hon”-ban, hogy nemzeti becsületünknek ezen tetvei rendesen a mi kényeztetett kedves testvéreink közül kerülnek ki.

A nagy közönség azonban nem tudhatja az indokokat, nem ösmeri a személyeket; hanem az Augsburgi, Frankfurter, meg a sok Wiener Ztg. Állítására, okvetlen elhiszi, hogy mi egy nagyon alávaló nép vagyunk.

S hogyne midőn itt országunkban, szemünk előtt, egy loyális hírben álló lapocska vágja mindezt szemünkbe.

Így teszik gyűlöltté a magyart bent hazájában, így azon szomszédai előtt, akikől bizony legkevésbé érdemli.

Hallod-e vén bolond Lear!

Goneril és Regan, akiknek mindenedet adtak, kiűznek a csattogó zivatarra; elűzött és nyomorodban mégis hű leányodat pedig cinkosaiuk fojtják meg!

Ha isten megóvja Magyarországot attól, hogy Lear sorsára jusson, az semmi esetre sem Goneriljai ádáz indulatán fog múlni.

De hiszen tán igazuk van a mi kedves testvéreinknek? Mi talán valóban adunk okot méltatlankodásaikra?

Vizsgálják meg minden panaszokat rendrel!

(Nemere, Brassó, harmadik évfolyam, 27. szám, 1873. április 4.)

Közzéteszi: Molnár Stefánia

